

Als ik dood ben, niet die theatrale rouw
Neem wat franse kaas, wat stokbrood en wat wijn
Ik wil ook niet in een vaasje op de schouw
Ik wil gewoon een stukje kerkhof zijn

Toon Hermans

Ter herinnering aan: Margot Horsmans-Pijls

02 febr 1918

† 27 aug 2008

Mevrouw Horsmans uit Maria Hoop komt op voor de meewerkende vrouw:

"Een vrouw moet haar intuïtie gebruiken!"

Enige tijd geleden, op Koninginnedag, daalde de gebruikelijke lintjesregen weer op Nederland neer. Eén van de gelukkigen was mevrouw M. Horsmans-Pijls uit Maria Hoop. Als afgevaardigde van de Katholieke plattelandsvrouwen in Brussel maakte zij zich jarenlang sterk voor de rechten van de meewerkende vrouw in heel Europa.

Toen mevrouw Horsmans als jonge meid op zoek ging naar een voor haar geschikte universiteit keek ze al over de grenzen van ons land heen. Voor een studie landbouwkunde viel haar keuze namelijk niet op het voor de hand liggende Wageningen maar op Leuven. Ook in het vervolg van haar leven zou ze in verband met haar werkzaamheden voor de EG een aanzienlijke periode in het buitenland doorbrengen. Als voorzitter van de Limburgse Vrouwen Beweging timmert mevrouw Horsmans al dertig jaar aan de weg op lokaal niveau. In 1974 werd zij gevraagd om voortaan ook de internationale betrekkingen voor de Katholieke Plattelandsvrouwen in de EG te behartigen. Door dit te accepteren werd zij lid van de COPA, het Europees overkoepelend orgaan van landbouworganisaties. Door de COPA-commissie werd zij vervolgens aangewezen als afgevaardigde in het Europees Centrum voor de Ontwikkeling van het platteland en de plattelandsbevolking. Voor dat centrum zette ze

mede conferenties en studiedagen op in verschillende EG-landen en reisde dertien jaar lang door heel Europa: "Op menig vliegveld heb ik verslagen gemaakt. Dat lijkt moeilijk, maar ik heb die drukte om me heen nodig. Voor een congres in Kopenhagen verbleef ik eens in een stille hotelkamer. Ik ben toen zelfs speciaal naar het vliegveld gegaan om het verslag te schrijven! Ik kan me nu eenmaal het best concentreren met drukte om me heen."

Intuïtie

In de loop der jaren heeft mevrouw Horsmans de Europese Gemeenschap langzaam maar zeker zien groeien: "In 1974 zijn we met zes EG-lidstaten begonnen. In 1988, bij mijn afscheid in Rome, waren dat er inmiddels twaalf." Via het organiseren van congressen en als lid van de "Confédération Européenne d'Agriculture" (CEA) heeft zij haar bijdrage geleverd aan de totstandkoming van een Verenigd Europa. Als lid van de werkgroepen Milieu en Energie van de CEA

heeft zij onder meer diverse moderne Franse kerncentrales bezocht en onder andere diverse projecten met betrekking tot energiebesparing met eigen ogen kunnen aanschouwen. In al deze hoedanigheden draaide het voor mevrouw Horsmans eigenlijk maar om één ding: het opkomen voor de rechten van de meewerkende vrouw in heel Europa. Via tal van spreekbeurten, waaronder vele ook in Nederland, heeft ze altijd getracht, deze volgens haar zo ondergewaardeerde groep zelfbewuster te maken: "Ik heb altijd gevochten om de meewerkende vrouw de plaats te geven die haar toekomt. Het maakt daarbij niet uit of dat een landbouw-, dokters- of

schappij eindelijk begint door te zetten."

Consequent

Naast haar werkzaamheden voor de EG was en is mevrouw Horsmans nog steeds bijzonder actief voor de lokale gemeenschap. Zo was zij in 1968 direct betrokken bij de oprichting van de Stichting Pepijnklinieken Echt, waarvoor ze belangrijk pionierswerk verrichtte door de publieke opinie op haar hand te krijgen bij de komst van de destijds omstreden zwakzinnigeninrichting. Als voorzitter van het Groene kruis heeft ze zich destijds ingezet voor de vestiging van een Groene Kruis-gebouw in Maria Hoop. Daarnaast is mevrouw Horsmans lid van vele andere organisaties waarbij de emancipatie van de vrouw centraal staat, zoals de SER-commissie "Vrouw en Arbeid". Tot nu toe kan zij dan ook terugkijken op een interessant maar druk leven, waarin ze zich als vrouw vaak alleen staande moest zien te houden in een pure mannenwereld. Dat ze daar desondanks meestal in slaagde is volgens haar zelf vooral te danken aan haar consequente instelling: "Ik ben nooit van mijn mening afgeweken, ik heb mijn poot altijd stijf gehouden!"

Tekst: Jean van Pol
Foto: Henk Jennissen